

אמנות

תיאטרון

שירה לאור זרקורים

אותיות 1961 (תיאטרון בנת שירה) הוא שם תוכניתם הראשונה של ארבעה הלוצי כסית: דויד לוי, עמוס מרון, נפתלי יבין ומרדכי בוסתן.

הלוציות התיאטרון החדש — בעת שה קמת התיאטרון חדש הפך לשיגרה יומית — היא בכך שבמה זו אינה מעלה על קרשה מחוות או מערכונים, אלא שירה עברית חדשה, שלאור נסיון העבר של המוליי"ם אין לה חסידים רבים בישראל.

משך שעה וחצי הקשיב הקהל לשרשרת בלתי פוסקת של 62 שירים, שגורו בפאז תוס רב ובמהירות שקשה היה לעקוב אחריה, מגוונם של השחקנים עמוס מרון ונפתלי יבין, בלתי מוסיקה מוקלטת וזר קורים ציבעוניים. תוצאות המיבחן: 1:1.

מצב התיקו הושג, כשמיד עם תחילתה של התוכנית נחלק הקהל לשני מחנות מנוגדים וקיצוניים. ענין שחלק אחד — שבראשו עמד המבקר התיאטרלי של הארץ ומגול בתהספר למישחקי חיים גמזו — שלל את רעיון תוכנית השירה מיסודה, קיבל החלק השני של הקהל את ההצגה הנוצרת בהתלהבות, שהתבטאה במחאות כפיים סוערות, תוך כדי הצגה.

על אף הדעות החלוקות לגבי ערכו של הנסיון, שררה אחוזת דעות כימעט כללית לגבי כמה ליקויי ביצוע: יותר מדי שירים מפוריעו של הבמאי עצמו (רבע מכלל השירים); גודש וערבויה של סיגנונות; רמתם הנמוכה של חלק מהשירים.

לאחר נסיון של עשר הצגות, מהן שלוש הצגות לפני קהל עירוני, עם תפוסת אולם ממוצעת של 150 איש להצגה, נראה ככל ואת שהתיקו המספרי הוא ניצחון מוסרי להצגה בימתית של שירה עברית צעירה.

הרשליה מבגדאד

חאג'י באבא (דוריהמי עממי) צריכה להיות קומדיה מיסקלית מורחית, על-פי המחזה המפורסם של קרלו בולדוני, שהופק גם כיצירה קולנועית. כפי שהוא מועלה על במת דוריהמי עממי, זהו קישט אינפאנטי טילי ברמה של הצגת חובבים.

חאג'י באבא, דמות אגדית שהומצאה על מישק עלי באבא — ענין הרשליה מאסטרן פולי של באגדד — הוא, במחזה זה, משרתם של שני אפנדים. האפנדי האחד אינו אלא נערה (אסתר טובי) שהתחפשה בדמות אחיה אשר נהרג בבצרה, באה לבאגדד כדי לגלות את רוצחו ולקבל את ירושתו שהופקדה בידי אחד מאצילי העיר (סעדיה ובארי). האפנדי השני הוא אהובה של ה- נערה, הדולק אחריה כדי להתזרה אליה. חאג'י באבא, (יעקב בודו) הופך למשרתם של שניהם על השני וביעונו אחת, מבלי שאיש מהם ידע על השני. כאשר מגלים, לבסוף, את שירותו הפסול, הם סולחים לו בזכות העובדה שהם מוצאים זה את זה.

הצגת "נוגה", עלילה באגלית וילדי-תית זו, האופינית למחזות מוסיקליים מעין זה, צריכה היתה לשמש אמתלה להצגת ראוה של תילברשות מורחיות, באלט אוריני טאלי ושפע של מוסיקה ופיוזמונים מלבבים. בהצגה הישראלית הפכה התיאורה לעיקר. הצגת הגדול של משתתפי המחזה, כעש-רים בלסטר, הורכב ברובו משחקני-חלל טורה, המתחפים עבודה בקפה נתה התל-אביבי. הבאלט מצטמצם להופעתן הסרת-העם של שלוש רקדניות שמנמות, המנסות לנע-נע את עכוזיהן בפארודיה של ריקוד בטן ערבי, ואילו המוסיקה, שנכתבה על-ידי אחד, ש. ברובסקי, מתאימה יותר למחזה אידי של גולדפרן מאשר למחזה מורח.

התיאורה והבימוי של אריה אליאס, שנעזר על-ידי איש הבימה, ישראל בקר, הם בבחינת שני אויבים, שאי אפשר לדעת מי מהם מפריע יותר לשחקנים. המערבירב של דמויות, המסתובבות על הבמה מבלי לדעת איך ולמה, בולטים ארבעה בלבד. ליי לית נאג'י, הזמרת השרה שירי רועים ישראלים בקומדיה המורחית, מחפה בקולה על אייכותלתה הדרמטית. יעקב בודו, שאינו מצליח לחרוג משגירת הדמויות הקומיות שהוא רגיל לגלם, נושא על כתפיו את משא ההצגה כולה, ואילו סעדיה דמארי ו- אסתר טובי, המתגלה כאן כשחקנית — גוסף על היותה זמרת — הם השניים היחידים שאפשר לומר עליהם שהם משחקים. חבל שג'ורג'י ואל, בעליו של התיאטרון שהתחיל לקום על רגליו בזכות שני קוני זמל, הסתבך בהצגה מפיקפת כזו, בה הושקעו 25 אלף ל"י.

31

במארו

חמסכו במס

מחנה השבועיים שמפקדו וחיליו היו לא פחות מאשר קצינות ס. ס. אזורים, נקבות מטורפות מין וכמיתה לדם. רומן הכתוב בידי מייק בארן קצין התעופה האמריקני שהזה מבשרו את מוראות מחנה שבועיים זה.

קטעים מתוך הספר:

★ ★ ★ קצינת הס.ס. נשכה את שכמו בעצבנות: "אם תפרה אותי, הוא יהיה ילדנו, מייק. קודם חששתי שלא יהיה דבר גרוע בעולם מאשר לאבד את האמונה. עכשיו, לפתע, זה אינו חשוב..."

★ ★ ★ "הצרה אתכן, כלבות מצחינות, שכמוכן כמו כל נקבה, אתן יודעות מה שאתן רוצות — אבל מנסות להשיג זאת בדיוק בצורה הפוכה. בימי ההונים והגרמנים ששרצו על גדות הריין כמו ערדי חזירים בביצות, היו הזכרים אונסים את הנקבות והכל היה כתיקונו. הגבר היה מרוצה והאשה היתה מרגישה עצמה מושפלת ודרוסה כפי שהסבע יצר אותה. היום, אתן — נקבות נאלחות — הולכות לעולל מעשה אונס — שווה זכותו הביולוגית של הזכר — ומה יוצא מזה? עולם הפוך, נכון? ואם אחת מתעברת, מיד מקימים קול יללה כאילו מצאו מפלצת מתחת לבגדים שלה. ישו — למה ציפיתן? סאלי שכבה עמי במשך שבוע שלם, בכל מקום, בשתי החצרות. אולי חשבתן שאני הולך לגדל עובר בבטני?"

סמאלג 13 מאת מייק בארן. הוא הרומן הראליסטי ביותר שפורסם עד כה בשפה העברית.

"סמאלג 13" נותן לילד את שמו האמיתי, אינו מסתתר מאחורי העמדת פנים וחושף בעיות אינטימיות ואישיות ממדרגה ראשונה והופכן לעלילה מרתקת שלא היה מסוגה אצלנו.

"סמאלג 13" הינו ריאליזם מעבר לכל גבול. ספר שרק לפני עשרות שנים היתה כל צנורה בעולם מחרימה אותו כשיקוף.

הופיע כספר כיס בהוצאת "ינשוף" — 1 ל"י

להרחקת שיעור

באתי 13/1 בחרי

דיזל

הקדם הנפלא

15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100

הופיע

גליון חגיגי של

גמד

הירחון המצוייר לבידור והומור בשלל תחמושות פוריות מפוריות, עליות ומשעשעות

החוברת — ללא שינוי במחיר משלוחי-מנות מיוחדים במינם 64 עמודים • 60 אגורות להשיג בכל דוכני המכירה